

ТИХАГА УЛИЦА

Тя е цѣла въ сѣнъ и тишина,
безъ коли, трамваи и талиги.
Дневнитѣ тревоги и шума
никога до нея не достигатъ.

Ала вечеръ нѣкой скитникъ моренъ,
младостта си въ виното пропилъ,
спира предъ прозореца отворенъ,
за да срещне своя ангелъ милъ.

И въ потискащата тъмнина,
станала отъ своето пиано,
се показва хубава жена
съсь ржце изваяни отъ мраморъ.

Дълго шепнатъ. После пакъ така
се раздѣлятъ тихо и безъ сбогомъ,
Тя изчезва, махва съсь ржка —
той поема своя пжтъ покорно.

И когато утрото изгрѣе —
нѣма нито мжжъ, нито жена.
Слънцето въ прозореца се смѣе
съ сѣнкитѣ по бѣлата стена.

Тиха улица, като градина
безъ дървета, хора и цвѣтя.
Само кжсче отъ небето синьо
весело напомня за свѣта.